

באריאנה התגלו גדולי הכוכבים של הזמר היפני בישראל. פה התגלה אריס סאן, שכיום הוא בעל מועדון לילה מפואר בניו יורק. כאן שרה לראשונה עליזה עזיקרי. כאן שר טריפונאס ארבע שנים תמימות, לפני שהפך כוכב. גם הכוכבים התורניים דהיום, סטאטוס וניקו ניקולאדיס, התגלו באריאנה.

קהל רב

ומגוון

אזרחיו הקבועים של המועדון הם מאנשי המעמד הבינוני ומטה, אנשי עמל שמוצאם מתורכיה ומיוון. הם ממליצים בהמוניהם את אולמו הגדול של המועדון, שתיקרתו נפתחת בלחיצת כפתור. המקום כולו אינו אלא קירות חשופים כחולים, שעליהם תלויים באותיות מאי רות-עיניים מחירוניים המגלים תפריט יווני-מזרחי עשיר, ומחירים זולים להפליא (באריאנה אפשר, תמורת משקה ראשון שמחירו 30 לירות, וסטייק עם תוספות במחיר 40 לירות, לבלות עד לשעות הברי קר המוקדמות, עם תוכנית עשירה שבה שני זמרים, שתי תזמורות, הקינן אחד ושתי רקדניות-בטן).

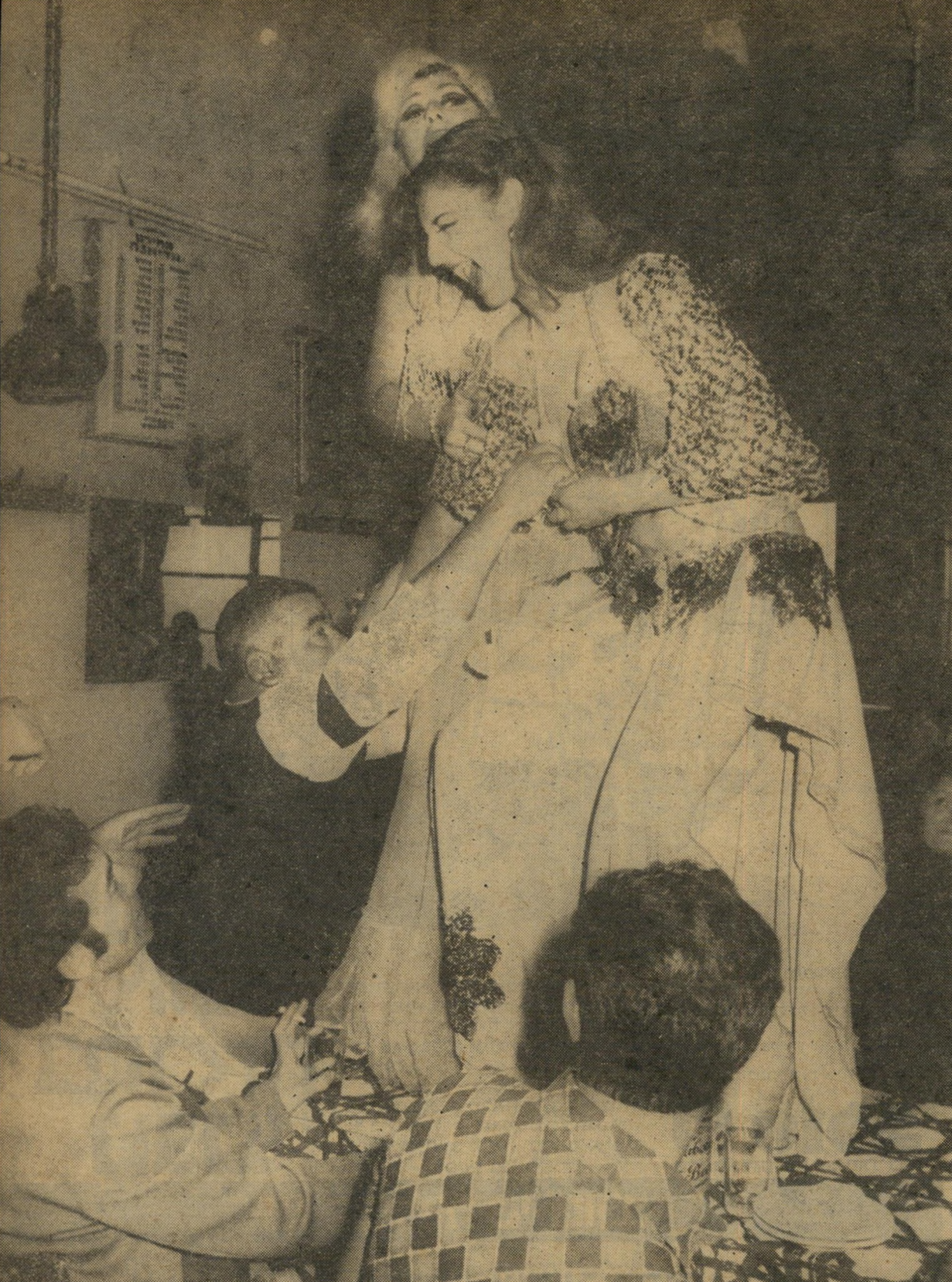
הקהל הנאמן בא למקום בכל ליל-שבת ובאמצע השבוע, בשבת בצהריים מוגשת תוכנית מלאה, בהנחה של 20 אחוז, או באות לאריאנה מישפחות שלמות, על הנשים והטף.

בערב שונה הקהל מזה של שבת בצהריים. זהו קהל שמרביתו צעירים, אנשים הנראים כאילו נחתו מכוכב אחר, הצעיר רות לבושות בנוסח מהודר אך רעשני, הצעירים במיכסיים נמוכי-מותן ובחולצות הדוקות פתוחות. באריאנה רואים הרבה גויני אדום ושחור, איפור-עיניים כבד ומי-עילי-פרווה מאורלון סינתטי. בשבת בצהריים, לעומת זאת, כשמגיעות המישי-פחות, נראים האורחים כאילו נשלפו מתוך אלבום ילד-טוב-ירושלים. הילדים מורקים ומסורקים ולבושים היטב. הנשים לבושות על-פי מיטב האופנה האחרונה, ומיגרשה-החנייה שלפני המועדון דחוס מכוניות וולוו, שברולט ומרקורי מפואר. רות, שבת בצהריים היא שעתם של העשירים, קבלני עבודות-העפר והמנופים, של סוהרי שוק-הכרמל ואמידים אחרים, שבת בצהריים היא שעתם של הנשים והצאצאים החוקיים.

הקהל של אריאנה יודע לשמוח. הוא נוטל חלק פעיל בתוכנית, שר בקולות קולות יחד עם הזמרים, שולח פתקים לתיזמורת התורכית ובהם בקשות לשירים מבית אבא-אמא. האורחים רוקדים עם הרקדניות ותוחבים עשירות לירות לתוך מחשופיהן.

שתי רקדניות-הבטן שיובאו מתורכיה הן בנות 18, כל אחת. על הבמה הן פצות: שחורות-שיער ומאופרות כדבעי, אולם מאחורי-הקלעים האחת גינגיט והי אחרת בלונדית, ששערן צבוע ושורשיו מעידים על עבר שחור מפואר.

מנוליה אובלי הבלונדית היא בתו של נגן הג'ימבון, כלי הדומה במראהו לבוויקי אך צלילו מזכיר את העוד. אביה של מנוליה הוא גם מנהל תזמורת סולוקולה, הכוללת ארבעה נגנים המלווה את הרקדניות. הרקדנית אדומת-השיער היא ויל-

לשים כסף

זה הכסף של הגברים הבאים לבלות באריאנה. הם ממלאים את וילדאן ומנוליה בעשרות לירות, כשהם תוחבים את הכסף לתוך תחתון

ניהן ולתוך חזיותיהן. לדיבריהן, הן שושות בין חמשי-מאות לאלף לירות ללילה רק מהכסף שמעמידים עליהם אורחי המועדון. בחמונה לחסה תימין: מנוליה ווילדאן, רוקדות על השולחן.

דאן גולח. שתיהן רוקדות מזה תש"ש, ואינן דוברות אף שפה פרט לתורכית. קשה לראיין אותן, שכן המתורגמן, המת-יימר להביא את שתי השפות גם-יחד, אינו דובר עברית כהלכה.

אך משיכרי מישפטים ניתן היה להציל מפיהן, כי את מלאכת הריקוד למדו בסימי-טה שבה התגוררו באיסטנבול. בילדותן היו שומעות מוסיקה והחלו לרקוד. הר ריהן החליטו לנצל את כישרונין ולהופכן רקדניות מיקצועיות.

הן מספרות כי רקדניות-בטן בתורכיה הן בנות למישפחות חכי טובות, כיוון שהי תורכים אוהבים רקדניות-בטן. בין הרקדניות, כך הן מספרות, גם בנות למישי-פחות יהודיות.

מוסיפה מנוליה: „אם זה לא היה מכור בל, היהודיות לא היו עובדות במיקצוע הזה“.

הן מתגוררות בוילה מפוארת באיסי-טנבול, ומרוויחות כסף רב. בישראל שוכי נני יחד עם חברי התזמורת בדירה בבתי-ים, והן מקבלות כל אחת, אלפי לירות להופעה. מן השטרות הנתחבים למחשור פיהן הן עושות, לדיבריהן, בין 500 ל-1000 לירות בלילה.

לרקוד כמו בבית

אוהב הקהל שבא לבלות באריאנה, שם הוא שומע מוסיקה יוונית ורואה רקדניות-בטן תורכיות. הקהל נוטל חלק פעיל בהופעה, מצטרף לרקדניות בריקודיהן, ושר בקולות יחד עם הזמרים.

האשכנזי

יוסף אמסיל, מבעלי אריאנה, עם בנו מירי, הוא בעליו של המועדון שלוש שנים.